

„Všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!“ (Iz 52,10)

Izraelský lid, vyhnaný do babylonského zajetí, přišel o všechno – o svou zemi, o svého krále, o svůj chrám, a tedy i o možnost uctívat svého Boha, toho, který ho v minulosti vyvedl z Egypta.

A hle, hlas proroka oznamuje podivuhodnou zprávu: je čas vrátit se domů. Bůh opět mocně zasáhne a povede izraelský lid zpět přes poušť do Jeruzaléma a svědky této podivuhodné události se stanou všechny národy země:

„Všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!“

I dnes jsou zprávy plné znepokojivých událostí – lidé přicházejí o práci, zdraví, bezpečí i důstojnost; mladí lidé, jejichž budoucnost především je ohrožena válkou, chudobou způsobenou změnou klimatu v jejich zemích; národy zbavené půdy, míru a svobody.

Tragický scénář planetárních rozměrů, který bere dech a zatemňuje obzor. Kdo nás zachrání před zničením toho, co jsme si mysleli, že vlastníme? Zdá se, že nemáme žádné důvody k naději. Prorokovo poselství je však určeno i nám:

„Všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!“

Jeho slovo odhaluje Boží působení v osobních i kolektivních dějinách a vyzývá nás, abychom otevřeli oči a vnímali znamení tohoto plánu spásy. Vždyť už nyní působí v nadšení učitelky pro učení, v poctivosti podnikatele, v čestnosti správce, ve věrnosti manželů, v objetí dítěte, v něze zdravotní sestry, v trpělivosti babičky, v odvaze mužů a žen, kteří se pokojně staví proti zločinu, v přívětivém přijetí společenství.

„Všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!“

Blíží se Vánoce. Ve znamení bezbranné nevinnosti Dítěte můžeme znovu rozpoznat trpělivou a milosrdnou Boží přítomnost v lidských dějinách a svědčit o ní svými rozhodnutími navzdory světu:

„(...) světu, jako je ten náš, v němž se teoretizuje boj, právo silnějšího, prohnanejšího a bezohlednějšího, a kde se někdy zdá, že vše je ochromeno materialismem a sobectvím, je třeba odpovědět láskou k bližnímu. To je lék, který ho může uzdravit. (...) Je jako vlna božského tepla, která se rozlévá a šíří, proniká vztahy mezi lidmi, mezi skupinami a postupně proměňuje celou společnost.“¹

Podobně jako pro izraelský lid je i pro nás tento čas vhodný k tomu, abychom se vydali na cestu, abychom učinili rozhodný krok směrem k mladým i starým, chudým i migrantům, nezaměstnaným i bezdomovcům, nemocným i vězněným, kteří očekávají gesto péče a blízkosti, svědectví o tiché, ale účinné přítomnosti Boží lásky uprostřed nás.

Hranice, za které máme přinášet poselství naděje, jsou dnes jistě hranice geografické, které se tak často stávají zdmi nebo bolestnými válečnými frontami, ale také hranice kulturní a existenciální. K překonání agrese, osamělosti a vyloučení mohou navíc účinně přispět digitální komunity často obývané mladými lidmi.

¹ Ch. Lubichová, Slovo života na květen 1985, taktéž v Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5); Città Nuova, Roma 2017, str. 323-324.

Jak píše konžský básník Henri Boukoulou: „(...) Ó, božská naděje! Zde, v zoufalém vzlykání větru, se rýsují první věty nejkrásnější milostné básně. A zítřek, to je naděje!“²

Letizia Magri a tým Slova života

² Srov. AA.VV. Poeti Africani Anti-Apartheid (Afričtí básníci proti apartheidu), I vol., Edizioni dell'Arco, Milano, 2003.